इतरे कृतवन्तस्तु पापान्येतान्यकामतः ।
सर्व्वस्वहारमर्हन्ति कामतस्तु प्रवासनं ॥ २४२ ॥
नाददीत नृपः साधुर्महापातकिनो धनं ।
आददानस्तु तल्लोभात् तेन दोषेण लिप्यते ॥ २४३ ॥
अप्सु प्रवेश्य तं दण्डं वरुणायोपपादयेत् ।
श्रुतवृत्तोपपन्ने वा ब्राह्मणे प्रतिपादयेत् ॥ २४४ ॥
ईशो दण्डस्य वरुणो राज्ञां दण्डधरो हि सः ।
ईशः सर्व्वस्य जगतो ब्राह्मणो वेदपारगः ॥ २४५ ॥
यत्र वर्ज्जयते राजा पापकृद्भ्यो धनागमं ।
तत्र कालेन जायन्ते मानवा दीर्घजीविनः ॥ २४६ ॥
निष्पद्यन्ते च सस्यानि यथोप्तानि विशां पृथक् ।
बालाश्च न प्रमीयन्ते विकृतं न च जायते ॥ २४७ ॥
ब्राह्मणान् बाधमानं तु कामादवरवर्णजं ।
हन्याच्चित्रैर्बधोपायैरुद्वेजनकरैर्नृपः ॥ २४८ ॥
यावानबध्यस्य बधे तावान् बध्यस्य मोक्षणे ।
अधर्म्मो नृपतेर्दृष्टो धर्म्मस्तु विनियच्छतः ॥ २४९ ॥
उदितोऽयं विस्तरशो मिथो विवदमानयोः ।
अष्टादशसु मार्गेषु व्यवहारस्य निर्णयः ॥ २५० ॥